పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టే

ఎడారి బ్రతుకులు

- 54 -

"ఇక చేసేదేముంది. మన చేతిలో ఏమీ లేదు. పిల్లను నువ్వు తీసుకునిపో. పిల్లాడ్ని నేను తీసుకుపోతాను. ఎందుకంటే ఆడపిల్ల తల్లిదగ్గర పెరగడమే మంచిది. మగపిల్లాడ్ని నేను ఏదో ఒక విధంగా పెంచి పెద్ద చేయగలను. జీవితంలో మరలా మనల్ని దేవుడు కలిపితే మనం కలుసుకోవచ్చు. లేదంటే ఇదే మన ఆఖరి కలయిక" చెప్పాడు కరీమ్ భారమైన హృదయంతో.

"వద్దు .. అలా వద్దు. పిల్లలిద్దర్నీ నేనే తీసుకుపోతాను. పిల్లోడ్ని విడిచి నేను వుండలేను. అందులో వాడు ఇంకా పాలు త్రాగే పసివాడు. నన్ను విడిచి వుండలేడు" కన్నీళ్ళు చెక్కిళ్ళపై జారిపడుతుండగా పిల్లాడ్ని గుండెలకు హత్తుకుంది.

"ఇద్దరు పిల్లల్ని పోషించి పెద్ద చేయాలంటే చాలా కష్టం. నువ్వు నీ దేశం వెళ్ళి అక్కడ మంచివాడిని చూసి పెళ్ళిచేసుకో. చెరొకర్ని పంచుకుని ఇద్దరం సగం భారాన్ని మోయడం న్యాయం" మరలా చెప్పాడు కరీమ్.

"ఊహూ. ఇద్దరిలో ఏ ఒక్కరిని కూడా విడిచి నేను వుండలేను. వాళ్ళు కూడా తల్లిని విడిచి ఒక్క క్షణం కూడా వుండలేరు. పిల్ల నీతో వుంటే చాలా ఇబ్బంది పడతావు. పెళ్ళిచేసుకోవడానికి కూడా ఇబ్బంది అవుతుంది. కాబట్టి నువ్వు సంతోషంగా నీ దేశానికి వెళ్ళిపో" గట్టిగా చెప్పింది లోరా.

"పెళ్ళా? నేనా? హు. నిన్ను మరిచిపోవడం సాధ్యమా? అది ఈ జన్మలో జరిగేపని కాదు. అలాగే ఇద్దరినీ నువ్వే తీసుకో నీ యిష్టం. నీకు ఏ అవసరం అయినా, ఏ కష్టం వచ్చినా నాకు ఫోను చేయడం మాత్రం మరచిపోకు" చెప్పాడు కరీమ్.

లోరా కరీమ్ చేతిని బిగించి పట్టుకుంటూ ఇక తట్టుకోలేక అతనిపై వాలిపోయి భోరుమని ఏడ్చింది. "విధి అనుకూలించి మరలా మనల్ని కలిపి ఒక చోట చేర్చుతుందని ఆశ పడుతున్నాను. ఆ విధంగా నేను ప్రతిరోజూ అల్లాకు ప్రార్థన చేస్తాను." ఈసారి కారే కన్నీళ్ళను ఆపుకోవడం సాధ్యం కాలేదు కరీమ్‌కి. అప్పటికే లోరా గుండెనిండా పేరుకున్న దుఃఖం కళ్ళలోనుండి కాలువగా ప్రవహిస్తోంది.

"ఇదిగో ఒక్కటి గుర్తుపెట్టుకో లోరా. మనం ఎక్కడవున్నా, ఏ దేశంలో జీవిస్తున్నా మన హృదయాలు ఒక్కటే. మన ప్రేమ ఎన్నటికీ వాడిపోదు. నువ్వు ఎప్పటికీ నా హృదయంలో నిలిచేవుంటావు. పరిస్థితులు అనుకూలిస్తే నేను ఇంకో పాస్‌పోర్టు తయారు చేయించుకుని మరలా దుబాయ్‌కో, కతార్‌కో పోవడానికి ప్రయత్నిస్తాను. అప్పటికి నువ్వు మరో పెళ్ళి చేసుకోకపోతే నిన్ను అక్కడికి నా దగ్గరకి పిలిపించుకుంటాను. నేను బంగ్లాదేశ్‌కి వెళ్ళిన మరునాటి రోజునుండి అదే పనిమీద వుంటాను. నువ్వు దిగులు పడొద్దు. పిల్లల ముందు అసలు ఏడవవద్దు. నేను ప్రాణంతో ఈ భూమిపై వున్నంతవరకు నువ్వు భయపడవద్దు" అని చెపుతూ లోరా చెక్కిళ్ళపై కారుతున్న కన్నీళ్ళను తుడిచాడు కరీమ్.

"అయ్యో ఇలాంటి రోజు ఒకటి మన జీవితంలో వస్తుందని నేను అస్సలు ఊహించలేదు. నీతో జీవితం, సహవాసం శాశ్వతం అని భ్రమపడ్డాను. ఇవన్నీ ఈ ఎడారిలో ఎండమావులని గ్రహించలేకపోయాను.

ఆరేళ్ళు నీతో గడిపిన ప్రతిక్షణం గుర్తొచ్చి గుండె భారమవుతోంది. ఇకనుండీ నువు లేకుండా ఒంటరిగా ఎలా కాలం గడపను? చచ్చిపోతే బాగుండు అనిపిస్తోంది." వెక్కివెక్కి ఏడుస్తోంది లారా.

"నేనున్నా లేకపోయినా జీవితంలో ఎప్పుడూ నువ్వు ఇలాంటి మాటలు అనకూడదు మన పిల్లల కోసం నువు బ్రతకాలి. మరలా మనం ఎపుడో ఒకరోజు ఎక్కడో ఒకచోట కలుసుకుంటామని హాయిగా జీవితాన్ని గడుపుతామనే నమ్మకంతో నువ్వు ధైర్యం తెచ్చుకోవాలి. అలాగని నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోకుండా నాకోసం ఎదురుచూడమని నేను చెప్పడంలేదు. మంచి వ్యక్తి కనబడితే తప్పకుండా నువ్వు పెళ్ళిచేసుకుని క్రొత్త జీవితం ఆరంభించు. కాలాన్ని నాకోసం వ్యర్థం చేయడం అనవసరం. సరేనా?"

"అదెలా కుదురుతుంది కరీమ్? ఇంకా నాకు పెళ్ళెందుకు? ఈ ఇద్దరు బిడ్డలు చాలు నాకు. వాళ్ళలో నిన్ను చూసుకుంటూ కాలం గడిపేస్తాను. ఏది ఏమైనా మరలా మనం తప్పక కలవాలి. ఎడబాటు కొద్దిరోజులే. దేశాలు వేరయినా మన మనసులు ఒక్కటే. వాటికి దూరం లేదు. ప్రాణం పోయేవరకు మన ప్రేమ నిలిచేవుంటుంది. ఒకరికోసం ఒకరుగా నిలిపి మనల్ని బ్రతికిస్తుంది" ఆవేశంగా చెప్పింది లోరా.

"ఏయ్ ఇంకా మీ మాటలు ఏడుపులు అవలేదా? ఇకచాలు పదండి. భయంలేకుండా సిగ్గూ శరం లేకుండా అక్రమంగా కాపురాలు పెట్టేసి పిల్లల్ని కూడా కనేస్తారా? ఇది కువైట్ దేశమనీ మీరు పరదేశస్థులని తెలియలేదా? వళ్ళు మరిచిపోయి కాలం గడిపేసారా? మిమ్మల్ని జైల్లో త్రోసి జీవితమంతా మ్రగ్గపెట్టకుండా మీ దేశాలకి తిరిగి ప్రాణాలతో పంపిస్తున్నాం. సంతోషించండి. అల్లా కరుణామయుడు కాబట్టి మీమీద కనికరంతో వదిలిపెడుతున్నాం. మీ వంట్లోని వేడిని దింపుకోవడానికి మీరు చేసిన తప్పులకి ప్రతిఫలంగా పుట్టిన ఈ పిల్లలను చూసి మిమ్మల్ని వదిలి పెడుతున్నాం. ఏడుపులు మాని వెళ్ళండి" నోటికొచ్చినట్లు తిడుతున్నాడు పోలీసతను.

"దిగ్గిగ సార్, ఒక నిముషం. పిల్లోళ్ళని ఒకసారి ముద్దుపెట్టుకుని వచ్చేస్తా. మళ్ళీ ఎప్పుడు చూస్తానో ఏమో?" దీనంగా చెప్పాడు కరీమ్.

"అరె ఇన్నేళ్ళూ దొంగచాటుగా మీరు వెలగబెట్టిన కాపురాలు చాలవా? ఇప్పుడు మళ్ళీ వీడ్కోలు చెప్పాలా? పిల్లల్ని మీనుండి లాక్కోకుండా మీకే వదిలిపెడుతున్నాం. లేకపోతే పిల్లల్ని అనాధ శరణాలయంలో వదిలి మిమ్మల్ని జీవితాంతం జైల్లో పెట్టాల్సింది. మా అధికారి ఏదో మంచి మూడ్‌లో వుండి మిమ్మల్ని ఫ్లైయిట్ ఎక్కించి మీమీ దేశాలకు పంపించెయ్యమన్నాడు. అందుకు సంతోషించండి. ఈ ఫిలిప్పీన్ దానితో మాకు కూడా కొంచెం పనివుంది. ఇక నువ్వు సరసాలు ఆపి అవతలివైపున్న జైల్లోకి వెళ్ళిపోతే మా పని మొదలు పెడతాం."

"సార్ అలా అనకండి. దయచేసి లోరాను ఏమీ చేయకండి. మీ కాళ్ళు పట్టుకుంటాను" అంటూ కాళ్ళమీద పడిపోయాడు కరీమ్. అతడి వళ్ళు లోరాని ఏం చేస్తారో అనే భయంతో వణికిపోతోంది.

"రేయ్ వీణ్ణి అవతలివైపున్న సెల్లోకి లాగెయ్యండిరా. నా కొడుకు మంచిగా చెపితే వినడంలేదు" కోపంగా కాలితో కరీమ్‌ని గట్టిగా తంతున్నాడు పోలీస్. అప్పటికి సరిగ్గా భోంచేసి రెండురోజులయినట్లుంది. శరీరంలో శక్తిలేకపోవడంతో పైకి లేవలేకపోయాడు కరీమ్. తన తండ్రిని పోలీస్ కాలితో తన్నడం, తండ్రి బాధతో విలవిల్లాడిపోవడం కళ్ళతో చూసిన పిల్ల పరిగెత్తుకుని వచ్చి పోలీసతని కాళ్ళను చేతుల్తో చుట్టుకుంది. "సార్ మా నాన్నను తన్నకండి" అంటూ ఏడవసాగింది.

ఇక లోరా సంగతి అయితే మాటల్లో చెప్పలేము.

"రేయ్ హమదో.. వాళ్ళను ఏమీ అనకురా. మన సార్‌కు తెలిస్తే ఒప్పుకోడు. జాగ్రత్తగా వుండు. ఇలాంటి విషయాల్లో తొందరపడకు. పరదేశులంటే మన సార్‌కు ఎంతో గౌరవం. వాళ్ళను బాధపెడితే మనకి పనిష్మెంటే గతి" హెచ్చరించాడు అవతలి పోలీసతను.

"ఆ... సర్లేరా బాగా చెప్పావు. మన సార్ ఈపాటికి ఇంట్లో 'మసిబూసి' తిని నిద్రపోయుంటాడు. ఇక్కడికి వచ్చి చూస్తాడా ఏమి? " తీసిపారేసాడు హమద్ అనేవాడు.

ఈలోపల ఒక పోలీసతను వచ్చి కరీమ్‌ను అవతలి ప్రక్కనవున్న జైల్లోకి లాక్కెళ్ళాడు. వెనక్కి తిరిగి లోరాని, బిడ్డల్నీ కంటినిండా చూసుకుంటూ కన్నీళ్ళతో కదిలిపోయాడు కరీమ్. తనకే గనక శక్తివుంటే ఆ క్షణంలో ఆ జైలు గోడల్ని పడగొట్టేసి, లోరాను పిల్లల్ని తీసుకుని దూరంగా పారిపోవాలనిపించింది అతనికి. కానీ నిస్సహాయుడు. దేశం కాని దేశంలో అక్రమంగా జీవిస్తూ పోలీసులకు పట్టుబడ్డాక వాళ్ళను ఎదిరించి ప్రాణాలతో జీవించడం కల్ల. ఈ సమయంలో కాపాడమని, దయచూడమని దేవుణ్ణి ప్రార్థించడమే మిగిలింది.

పిల్లను చేత్తో పట్టుకుని, పిల్లాడ్ని గుండెకు హత్తుకుని గోడకు చేరగిలబడింది లోరా. అప్పటికి రెండురోజులనుండి కడుపుకు సరిగ్గా తిండిలేదు, కంటికి నిద్రలేదు. స్నానం కూడా చేయక వళ్ళంతా చీదరగా వుంది. ఎప్పుడో ప్రొద్దుననగా పోలీసోళ్ళు ఇచ్చిన రెండు రొట్టెలను పిల్లలకు పెట్టింది. మరలా ఇంతవరకూ వాళ్ళు ఏమీ ఇవ్వలేదు. కడుపులో ఏదో బాధ మొదలయింది. నిస్సత్తువ శరీరాన్ని ఆవహించింది. పిల్లాడు పాలకోసం తడుముతున్నాడు ఎప్పటిలా తల్లి రొమ్మును నోటికి అందించకపోయేసరికి ఏడుపు అందుకున్నాడు.

"ఏయ్ ఎందుకు పిల్లోడ్ని ఏడిపిస్తున్నావ్? వాడికి పాలు కావాలంటే ఇవ్వు" వెటకారంగా మాట్లాడుతు ఎదురుగా వచ్చి నిలబడ్డాడు హమద్ అనే పోలీసతను. పోలీసతని ముందర పిల్లాడికి పాలివ్వాలంటే భయం కలిగింది లోరాకి. కదలకుండా అలాగే కూర్చుని పిల్లాడ్ని సముదాయిస్తోంది లోరా. పిల్లాడికేం తెలుసు తల్లి పరిస్థితి. వాడి ఆకలి వాడిది. పోలీసోడి ఆకలి పోలీసోడిది. ఎంతచేసినా పిల్లాడు ఏడుపు ఆపకపోయేసరికి గబుక్కున అటు గోడవైపు తిరిగి పిల్లాడి నోటికి రొమ్మును అందించింది లోరా.

"ఏయ్ ఇటు తిరుగు. చెప్పేది నీకే" లాఠీ కర్రతో లోరా భుజం మీద కొడుతూ కోపంగా చెప్పాడు హమద్. ఇటు తిరిగిన లోరాని చూడగానే అతని కళ్ళు వింతగా మెరిసాయి. సంతోషం ముఖంలోకి పాక్కుంటూ వచ్చింది. కళ్ళప్పగించి లోరాను చూస్తూ, కళ్ళతోనే శరీరాన్ని తడిమేస్తూ కుర్చీ లాక్కుని ఎదురుగా కూర్చున్నాడు వాడు.

ఇబ్బందిగా కదిలి ఎవరైనా సహాయం చేసి ఈ స్థితి నుండీ రక్షిస్తారేమో అని అటూ ఇటూ చూసింది లోరా. చుట్టూ జైలుగోడలు తప్ప ఏమీలేవు. కాపాడటానికి ఎవరూ లేరు. వీడు చాలా దుర్మార్గునిలా వున్నాడు. వీనిలో మానవత్వం మచ్చుకైనా కనపడటంలేదు. భగవంతుడా ఈ రాత్రి వీడి చేతినుండి నన్ను రక్షించు అంటూ మనసులో ప్రార్థిస్తోంది లోరా.

ఇంతలో పిల్లది "అమ్మా ఆకలే" అంటూ చెయ్యిపట్టి లాగింది. నిజమే పరిస్థితులను బట్టి కడుపులో ఆకలి ఆగదు కదా? ఇప్పుడు ఏం చేసి పిల్ల ఆకలి తీర్చగలదు? నిస్సహాయంగా చూసింది లోరా.

"ఏంటి పిల్ల అడుగుతోంది?" ప్రశ్నించాడు హమద్.

"ఆకలంటోంది సర్. ప్రొద్దుటినుండీ ఏమీ తినలేదు పిల్ల" అంది దీనంగా లోరా.

"పిల్లకు ఆకలా? నిజమే. నువు కూడా ప్రొద్దుటినుండీ ఏమీ తినలేదు కదా నీకు కూడా ఆకలిగానే వుంది కదా?" ప్రశ్నించాడు హమద్. వాడి మాటల్లో ఏదో గూఢార్థం దాగివుందని గ్రహించిన లోరా బదులు పలకకుండా మౌనంగా కూర్చుంది.

"ఏయ్ జవాబు చెప్పు. నువు ఆకలి అంటే ఇప్పుడే బయటనుండి ఫుడ్ తెప్పిస్తాను. నువ్వు బదులు చెప్పకపోతే పిల్ల కడుపుతోపాటు నీ కడుపుకూడా మాడుతుంది" వాడిలోని శాడిజం మెల్లగా బయటపడుతోంది.

ఆకలి తాళలేని పిల్లది లోరా కాళ్ళపైన తలపెట్టుకుని ముడుచుకుని పడుకుంది. పిల్లాడంటే పాలు త్రాగుతాడు కాబట్టి వాడికి పరవాలేదు. పిల్ల స్థితిని చూసిన లోరా హృదయం ద్రవించింది. ఆకలని చెపితే పోలా? ఎందుకు భయం అనుకుని నోరు పెగుల్చుకుని "నిజమే ఆకలిగానే వుంది సార్" అంది.

"వెరీ గుడ్ చెప్పావు కదా. ఇప్పుడే అన్ని రకాల పదార్థాలు తెప్పిస్తాను వుండు" అంటూ బయటికి వెళ్ళి ఆర్డర్ చేసాడు. ఇరవై నిముషాల్లో బర్గర్లు, పిజ్జాలు, బిరియానీలు వచ్చేసాయి.

"తినండి" అంటూ తెచ్చి లోరా ముందర పెట్టాడు. అవన్నీ చూసిన పిల్లదాని ముఖంలో సంతోషం కనిపించింది. నోట్లో నీళ్ళూరాయి. తల్లి తీసుకో అని చెప్పకముందే పిజ్జా ముక్కను చేత్తో అందుకుని నోట్లో పెట్టుకుంది.

"తినండి. బాగా తినండి. తిన్న తరువాత పిల్లను, పిల్లోడ్నీ పడుకోబెట్టెయ్యి. నేను ఇపుడే పదినిముషాల్లో వస్తా" అంటూ బయటికి వెళ్ళిపోయాడు వాడు.

అనవసరంగా భయపడినట్లున్నాను. వీడు మంచివాడేనేమో అనుకుంటూ పిల్లాడికి తినిపించసాగింది లోరా. పిల్లది బాగా ఆకలితో వుంది కాబట్టి తనే తీసుకుని ఆత్రంగా తినసాగింది.

తను కూడా కాస్త తిన్నాననిపించింది లోరా. ఎంతసేపూ కరీమ్ ఆలోచనలే ఆమెను చుట్టుముట్టి కలవరపెడుతున్నాయి. ఏం తిన్నాడో ఏమో? ఏదన్నా తినడానికి ఇచ్చారో లేదో అనుకుంటుంటేనే కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఇక తినబుద్ధికాలేదు.

ఇప్పటికి ఇప్పుడు ఇలా విడిపోయినా, విధిలేక తమదేశాలకు వెళ్ళిపోయినా ఎప్పటికైనా ఏదో ఒకరోజు జీవితంలో మరలా కరీమ్‌ని కలవాలి. కలిసి కుటుంబంగా జీవించాలి. నిరాశతో క్రుంగిపోకుండా ఆవిధంగా కలవడానికి ప్రయత్నం చేయాలి. అలా ఆలోచిస్తుంటే, మరలా జీవితంలో కలుస్తాము అనుకుంటుంటే ఊరటగా అనిపించింది లోరాకి.

పిల్లలిద్దరు తలా కాస్త తిని చెరోవైపు పడుకుని నిద్రపోయారు. లోరాకూడా అలసటతో అలా కళ్ళు మూసుకుంది. మొదటినుండీ తమ జీవితంలో జరిగిన విషయాలన్నీ ఒక్కొక్కటిగా గుర్తురాసాగాయి లోరాకి.

ఆరేళ్ళ క్రితం తనుకూడా అందరిలాగే కువైటి ఇంట్లోకి పనిమనిషిగా వచ్చి చేరింది. కానీ తన దురదృష్టం కొద్దీ ఆ ఇంట్లోని మామా, బాబా మంచివాళ్ళు కాదు. నెలకు జీతం ఇచ్చేవాళ్ళు కాదు. కడుపుకు తిండికూడా పెట్టేవాళ్ళు కాదు. ఏం చెయ్యాలో అర్థంకాని స్థితి. వాళ్ళు తినగా మిగిలితే చాటుగా కాస్త తిని కడుపు నింపుకోవాలి. పనిలో పొరపాటు జరిగితే ముందు కొట్టి తరువాత మాట్లాడేవాళ్ళు. చాలా కఠినమైన వాళ్ళు. వాళ్ళ మనస్తత్వం చూసి చిన్న పొరపాటుకి ఏదో ఒకరోజు చంపేస్తారేమో అని భయమేసేది.

ఏజంటు ద్వారా అదే ఇంట్లో డ్రైవర్‌గా వచ్చి చేరాడు కరీమ్. అతనిది కూడా అదే పరిస్థితి. ఆ యింట్లో ఆ విధంగా కష్టాలు అనుభవిస్తూ ఇద్దరూ దాదాపు ఆర్నెల్ల కాలం ఓపికతో గడిపారు. కానీ ఎన్నిరోజులో ఎన్నేళ్ళో ఈ బాధలు అర్థం కాలేదు. ఒకరోజు కరీమ్ వచ్చి "లోరా ఈ ఇంట్లోంచి పారిపోదాం. బయట ఎక్కడైనా తెలిసిన వాళ్ళ దగ్గర తలదాచుకుని ఎంబసీకి పోయి మన పరిస్థితి వివరిద్దాం" అని చెప్పాడు. తనకి ముందు కాస్త భయమేసినా తరువాత గత్యంతరం ఏమీలేదనిపించి ఒప్పుకుంది.

ఒకరోజు రాత్రి ఇద్దరూ ఆ ఇంట్లోంచి పారిపోయారు. కువైటు పట్టణానికి వెలుపల వున్న జహ్రా అనే ప్రాంతంలోని తన బంధువుల ఇంటికి తీసుకెళ్ళాడు కరీమ్. అక్కడే కొన్ని రోజులు తలదాచుకున్నారు. పరదేశంలో ఎన్ని రోజులు బంధువులు తిండిపెట్టగలరు? ఎన్ని రోజులు వీరికి ఆశ్రయం ఇవ్వగలరు? అందుకే అక్కడే ఆ ప్రాంతంలో చిన్న పనికి వెళ్ళసాగాడు కరీమ్. ఇద్దరూ చిన్న రూమ్ అద్దెకి తీసుకుని జీవించసాగారు. అలా ఇద్దరి సహజీవనం సంబంధంగా మారింది. ఆఖరికి అది ప్రేమను నింపుకుని అనుబంధమై నిలిచింది. ఈ లోపల లోరా గర్భవతి కావడం, అక్కడే చాటుగా ప్రైవేటు ఆసుపత్రుల్లో పురుడు పోసుకోవడం ఆ తరువాత పిల్లాడు పుట్టడం జరిగిపోయాయి.

కానీ ఇద్దరి పాస్‌పోర్టులు ఆ కువైటు ఇంట్లోనే వుండిపోయాయి. కాబట్టి ఏ విధంగా చూసినా అక్రమంగా కువైట్‌లో నివసించి కాపురం చేసినట్లే.

ఎన్నో ఏళ్ళు చట్టం కళ్ళుగప్పిఎవ్వరు కూడా తిరగలేరు. జీవించలేరు.

ఒకరోజు కువైటు పోలీసులు జరిపిన రైడింగ్‌లో వీళ్ళిద్దరూ పట్టుబట్టారు. అధికారిత పత్రాలు కానీ కనీసం పాస్ పోర్టులు కానీ లేకపోవడంతో ఇద్దర్నీ వీరితోపాటు పిల్లల్ని కూడా తీసికొచ్చి జైల్లో పెట్టారు. పరదేశంలో పరిస్థితులు తారుమారైతే కష్టాలు కన్నీళ్ళు తప్పవు. నిట్టూర్చింది లోరా.

పదినిముషాలు కూడా గడవనేలేదు. ఇంతలో రానేవచ్చాడు హమద్. వెకిలిగా నవ్వుతూ దగ్గరికి వచ్చి "పిల్లల్ని ఆ ప్రక్కన పడుకోబెట్టి నువ్వు ఇలా నా దగ్గరికిరా, నీ ఆకలి తీర్చానుకదా మరి నా ఆకలి సంగతి ఏంటి?" అంటున్నాడు.

భయంతో వణికిపోయింది లోరా. అప్పటికే రాత్రికావడంతో అందరూ నిద్రపోతున్నారు. ఎక్కడా అలికిడి లేదు. పిలిచినా వచ్చి సహాయం చేసే పరిస్థితి కనబడటంలేదు. ఈ రాత్రి గడిచి తెల్లవారడం కష్టం అనిపించింది లోరాకి.

లోరా కదలకపోవడం, బదులు పలకకపోవడం వాడిలో అసహనాన్ని కలిగించింది. వాడే ముందుకు వచ్చి పిల్లల్ని ఆమెపైనుండి ప్రక్కకి లాగాడు. మంచి నిద్రలో వున్న పిల్లాడు లేచి కెవ్వుమన్నాడు. కోపంతో పిల్లాడి చెంపపైన ఒక్కటిచ్చాడు వాడు. పిల్లాడ్ని కొట్టడంతో తల్లి హృదయం విలవిల్లాడిపోయింది. "సార్ పిల్లాడ్ని కొట్టకండి" అంది చేతులు జోడించి.

"నువ్వు మర్యాదగా చెప్పినట్లు విను. లేదంటే పిల్లల్ని కొట్టి నాకోపం తీర్చుకుంటాను" బెదిరించాడు వాడు.

అసహాయురాలైపోయింది లోరా.

ఆమె భుజాన్ని పట్టి తనవైపు తిప్పుకున్నాడు హమద్. వాడికంటికి బిరియానీ పొట్లంలాగా కనిపిస్తోంది ఆమె.

ఆమెకేమో తిన్న బిరియాని వాంతిరూపంలో బయటికి వస్తోంది. రాక్షసుడిలా లోరా చేయి పట్టి మీదకి లాక్కున్నాడు. "అయిపోయింది. అంతా అయిపోయింది." గట్టిగా కళ్ళు మూసుకుంది లోరా. కన్నీళ్ళు వెచ్చగా బుగ్గలపైన ప్రవహించాయి. ఇంతలో లోరా మొర ఆలకించి దేవుడు పంపినట్లుగా ఒక పోలీసతను అక్కడికి పరిగెత్తుకొచ్చాడు.

"హమద్ మన సార్ సడన్‌గా విజిట్‌కి వచ్చాడు. నువు తొందరగా బయటికిరా. ఆయనకి ఈ విషయాలు తెలిస్తే చంపేస్తాడు" చెప్పేసి వచ్చినంత వేగంగా ఆ రూములోనుండి వెళ్ళిపోయాడు వాడు.

పై అధికారి వచ్చాడనగానే షాక్ కొట్టినట్లుగా తన చేతుల్ని వెనక్కి తీసుకున్నాడు హమద్. వెంటనే లోరాను వదిలేసి జుట్టు సర్దుకుంటూ హడావిడిగా బయటికి పరిగెత్తాడు.

కాసేపటికి ఆ పై అధికారి లోపలికి వచ్చి లోరాను పిల్లని చూసాడు. పిల్లల్ని చూడటంతో మంచివాడైన ఆయన మనస్సు ద్రవించింది.

"ఏయ్ ఎవరు ఈమెను, పిల్లల్ని ఇక్కడ వుంచారు? " అని వివరాలు అడిగి తెలుసుకున్నాడు.

వెంటనే కరీమ్‌ని పిలిపించమని ఆజ్ఞాపించాడు. అవతల మగవాళ్ళ జైల్లో వున్న కరీమ్‌ని తీసుకురావడానికి ఒక పోలీసు పరిగెత్తాడు. కరీమ్ రాగానే "మీ అందరినీ కలిపి ఒకే దేశానికి పంపిచేస్తాను. ఏ దేశానికి వెళతారు? బంగ్లాదేశ్‌కా? ఫిలిప్పీన్స్‌కా?" అని అడిగాడు.

కరీమ్‌కి ఆనందంతో నోటంట మాట రాలేదు. కలా నిజమా అనుకుంటూ "బంగ్లాదేశ్‌కే వెళతాం సార్" అన్నాడు.

లోరా కూడా "కరీమ్ ఎక్కడికి వెళితే అక్కడికే మేమూ వెళతాం సార్. ఆ అల్లా మిమ్మల్ని మా కోసమే పంపించినట్లున్నాడు. మీకు కృతజ్ఞతలు సార్" అంటూ ఏడుస్తూ కాళ్ళమీద పడిపోయింది.

కువైట్ దేశంలో పెళ్ళిచేసుకుని అక్రమంగా కాపురం చేసి పిల్లల్ని కని పోలీసుల చేతిలో చిక్కితే ఎలాంటి శిక్షలు వుంటాయో వారికి తెలియదుకానీ ఇప్పుడూ మాత్రం వాళ్ళ జీవితాల్లో ఇదొక అద్భుతంగా భావించి ఊపిరి పీల్చుకున్నారు.

-

(మరో కథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments